

Ett försvagat USA fokuserar på Latinamerika

Ett försvagat USA fokuserar på Latinamerika

En analys av USAs strategi och fokusering på Latinamerika, när det misslyckas med sin strävan efter världsherravälde.

När USA tvingas omkalibrera sig från global hegemoni till dominans på västra halvklotet blir Venezuela slagfältet för ett imperium i nedgång ? men också för det Globala Syds motstånd.

Krig med Venezuela verkar nära förestående. Utanför dess kust har USA utplacert den största militära uppbyggnaden i regionen sedan 1994. Sedan Washingtons fiendskap började 2002, när den avlidne venezuelanske presidenten Hugo Chavez tillträdde, är frågan inte "varför" utan "varför nu?".

Med USAs världsdominans i spillror och ett växande eurasiskt motstånd är Washingtons sista gångbara projekt att konsolidera sin så kallade "bakgård", Latinamerika. Även hökaktiga institutioner inser att USA inte längre kan ta sig an Kina och Ryssland. Om global dominans misslyckas är plan B att kontrollera västra halvklotet. Denna storslagna strategi har bara accelererat under USA:s president Donald Trumps andra mandatperiod.

För att befästa sin kontroll behöver USA Venezuela, som har de största bevisade oljereserverna i världen. I vägen står en antiimperialistisk regering. När ekonomiskt tvång misslyckats med att störta den är det enda alternativet militär makt. Men detta kan slå tillbaka, med regionala allierade som vänder sig mot USA och Venezuela som får hjälp från Peking, Moskva och Teheran. Trump kommer då att behöva leta någon annanstans för att säkra resurser.

Sovjetunionens kollaps gav USA en exempellös global dominans. Under sin unipolära storhetstid inledde Washington militära kampanjer för att hävda sin överhöghet ? Irak drevs ut ur Kuwait, Jugoslavien splittrades och Haitis pro-västliga regering återinsattes, för att nämna några exempel.

Efter Sovjetunionens upplösning blev USA ensam herre på täppan.

I sin självsäkerhet inledde president George W. Bush "kriget mot terrorismen" för att befästa kontrollen över Väst- och Centralasien. Istället för en snabb seger höll inhemskt motstånd USA fast i Irak och Afghanistan i över ett decennium. År 2018 insåg man att drömmen om att kontrollera världens energireserver hade misslyckats.

Samtidigt utnyttjade Kina US-amerikanska företags utlokalisering för att ge sin ekonomi en extra boost. Ryssland krossade ett utlandsstött uppror i Tjetjenien, återhämtade sitt inflytande i sina närområden och hindrade NATO:s expansion i Georgien, Moldavien och Ukraina.

I stället för att anpassa sig till multipolariteten fördubblade Washington sin satsning. Den utvidgade NATO mot Rysslands gränser, stödde färgrevolutioner i Östeuropa och Kaukasus, skickade krigsfartyg till Sydkinesiska havet, sanktionerade motståndare och stöttade sina allierade i Västasien ? stödde Israel, införde embargo mot Iran och ockuperade delar av Syrien och Irak.

Dessa ansträngningar misslyckades till stor del. Ryssland utökade sin kontroll över Ukraina och överlevde sanktioner. Handelskriget med Kina hade liten inverkan. Istället ledde US-amerikanska sanktioner till att länder övergav dollarn. I Västasien störtades Syriens president Bashar al-Assad, men folkmordet i Gaza skapade en global motreaktion, inklusive i väst, mot Israel och ökade populariteten och stödet för motståndsrörelsen.

Som den internationelle rådgivaren för Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling (EBRD), Fadi Lama, skrev i The Cradle 2022: "Med tanke på RIC:s [Ryssland, Iran, Kinas] växande globala inflytande skulle den enda genomförbara strategin för väst vara att 'avsluta konkurrensen' genom att splittra världen."

Sedan dess har denna politik accelererat under Trump. Istället för att USA skulle garantera Europas säkerhet, outsourcade han den till EU och enskilda NATO-medlemmar (och tillkännagav nyligen att amerikanska trupper skulle tas hem från Rumänien).

Visst inkluderar Trump-administrationen fortfarande neokonservativa hökar. Trump skickade miljarder i militärt bistånd till Israel och Ukraina, införde ytterligare sanktioner mot Ryssland och ökade operationerna i Röda havet ? inklusive drönarattacker i Somalia. Men Trump har aldrig följt den neokonservativa standardplanen.

Inledningsvis började hans andra mandatperiod med en vändning mot Asien och Stillahavsområdet. Trump hoppades att ett slut på kriget i Ukraina skulle föra Ryssland tillbaka till den västvärlden och driva in en kil med Kina. Men allt eftersom Ryssland fortsätter

att avancera i Ukraina ser landet ingen anledning att avsluta kriget. Inför sanktioner har Ryssland ökat samarbetet med Peking.

Trumps handelskrig eskalerade, med tullar på kinesiska varor som nådde 145 procent. Peking svarade med stramare kontroll över kritiska mineraler. Resultatet? Washington sänkte tyst tullarna till 47 procent. Till och med Taiwan ? en gång en het fråga ? har försvunnit från Vita husets agenda.

Trumps utrikespolitik har felaktigt karakteriserats som "isolationistisk" eller "fredssökande". Den är ingetdera. Om man misslyckas med att motverka Kina och Ryssland är det verkliga målet att förvandla Amerika ? från Patagonien till Grönland ? till Washingtons inflytelsesfär.

Detta är en fortsättning på Monroedoktrinen, som i 200 år har dikterat att västra halvklotet är USA:s ansvar. Det som är annorlunda är Trumps uppenbara krav på annektering av länder och upptrappning av militär makt. Trump inledde sin andra mandatperiod med att kräva annektering av Kanada, Grönland och Panama. Förslagen, som avfärdades som galenskap av liberala experter, gav ändå resultat;

Monroedoktrinen: Latinamerika är USA:s bakgård. Här ska ingen annan lägga sig i. Kontinentens rikedomar tillhör USA.

Kanada ökade militariseringen av gränsen. Danmark, under press, ökade sin truppstyrka på Grönland ? vilket effektivt begränsade Kinas tillgång till kritiska resurser. Panama skrotade sina Bälte-och-väg-avtal (BRI) med Kina och återkallade ett kanalavtal med Hongkong-baserade CK Hutchinson.

Efter stor press gick Mexiko med på att höja tullarna mot Kina. Argentinas mottagande av 40 miljarder dollar hjälpte dess västvänliga regering att vinna det senaste valet. Likaså gick Costa Rica och Guatemala med på att acceptera deporterade i utbyte mot reducerade tullar.

En efter en förs regionala stater tillbaka in i det kejsrerliga fältet ? genom mutor, utpressning och hot från slagfältet.

Men Venezuela är undantaget. Sedan 2002 har Caracas motstått regimskifteoperationer, sanktioner och kupp försök.

Inledningsvis verkade dessa fungera. Länder kunde inte handla med Venezuela eftersom USA skulle stänga av tillgången till finansinstitut. Som ett resultat minskade Venezuelas BNP med 74 procent, inflationen nådde två miljoner procent och 7,9 miljoner människor flydde från Venezuela. Det verkade som att allt USA behövde göra var att vänta på att regeringen skulle kollapsa ? men det gjorde den inte.

Ekonomi är nu en av de snabbast växande i Latinamerika, folk återvänder och inflationen är någorlunda under kontroll. Detta beror till stor del på det venezuelanska folkets motståndskraft. Men det är också tack vare Kina, som har satsat 60 miljarder dollar ? mer

än hälften av värdet av Venezuelas ekonomi. Genom denna investering hjälper Kina Venezuela att exportera varor för att kringgå sanktioner. Ryssland har också hjälpt till, med militär utrustning värd miljarder och samarbete inom underrättelsetjänsten. Även Iran har stått vid Caracas sida och försett det belägrade sydamerikanska landet med flera miljoner fat råolja.

Detta innebär två problem för USA. För det första kan Venezuelas motståndskraft inspirera andra länder. Vänsterlutande regeringar har redan valts i Brasilien, Chile, Colombia, Honduras, Mexiko och Nicaragua. Massprotester i Ecuador och Peru kan leda till att dessa länder ansluter sig genom valsedeln eller kulan. För det andra har sanktionerna mot Venezuela slagit tillbaka och gett Kina och Ryssland ett fotfäste på Amerikas "bakgård".

Med uttömda ekonomiska straffåtgärder ligger nu det militära alternativet på bordet. USA har flyttat stora marina resurser till Karibien ? deras mest aggressiva utplacering sedan 1994. Som förväntat enligt den nya övergripande strategin att fokusera på Västra hemisfären flyttades militära resurser från Västasien och Stilla havet till Venezuelas kust. Som en provokation har USA attackerat båtar som de anklagar för narkotikahandel. Venezuela har inte nappat på betet. De har bjudit in Ryssland att placera ut luftförsvarsystem och att tillhandahålla militära Wagner-tränare. Det finns rapporter om diskussioner om hypersoniska missiler. Regionalt motstånd byggs också upp. Brasiliens rörelse för jordlösa MST ? 1,5 miljoner starka ? har utlovat solidaritetsbrigader. Mexiko och Colombia har fördömt USA:s agerande. Caracas har beväpnat lokala miliser som förberedelse för stadskrigföring.

Kina: "Om Venezuela verkligen skulle varit en knark-stat skulle USA varit dess allierade, inte dess fiende"

Även om den venezuelanska armén skulle slås ut har den försett till medborgarmiliser med vapen för att fortsätta kampen. I bästa fall skulle en intervention vara som Irakkriget: långvarig, impopulär och i slutändan omöjlig att vinna.

Trump begränsade Amerikas storslagna strategi, från global dominans, till att koncentrera sig på Asien och Stillahavsområdet, och nu till att säkra västra halvklotet. Men med Venezuela i vägen vacklar även detta projekt. Om Venezuela överlever ? militärt och ekonomiskt ? kommer den sista illusionen av US-amerikansk dominans att krossas.

Imperiet kan då nöja sig med en kolonial kontroll, begränsad till ett fåtal offshore-resurszoner, med ständig krigföring för att utvinna

råvaror.

Det finns tecken på att USA kan komma att skifta uppmärksamhet åt annat håll. Trump har anklagat Nigeria för att begå "folk mord mot kristna" ? en välbekant förevändning för intervention. Nigeria, splittrat av etniska och religiösa motsättningar, skulle kunna balkaniseras ? dess oljerika söder separeras från den muslimskt majoritetsbaserade norra delen. Men Nigeria är inte heller något lätt mål. Det skulle kräva massiva resurser och kostnader, och den humanitära kostnaden skulle vara häpnadsväckande. Ändå, i ett desperat imperiums ögon, kan det vara värt att chansa.

Den nuvarande US-amerikanska övergripande strategin är i en övergångsfas. Neokonservativa försöker behålla status quo och uppmuntrar Trump att stanna i Västasien, stödja Europa mot Ryssland och motverka Kina. Det kommer att ta tid innan USA helt retirerar. Men Trump ger de första tecknen. Denna utveckling kommer inte att ta slut med hans presidentskap. Det bredare amerikanska etablissemanget inser långsamt gränserna för unipolaritet. Om USA inte kan dominera världen, kan det komma att dominera regionen.

Men även det kan misslyckas. Om Venezuela klarar av att stå emot, om det globala syd allierar sig, och om folkliga krafter i Latinamerika samlas kring suveränitet snarare än undergivenhet, då kommer inte ens västra halvklotet att vara säkert för imperiet.

Det som kommer närmast för USA kanske inte är isolationism. Det kan vara reträtt ? förklädd, beväpnad och fortfarande farlig. Men det kommer inte längre att vara "hegemoni".

Aidan J. Simardone, The Cradle 251111 (ZT)

Empire repurposed: Washington's final frontier is Venezuela

Akut orkaninsamling

Svensk-Kubanska Föreningens Medicinkonto är öppet för en akut orkaninsamling- efter den förödande stormen Melissa. Pengar behövs för återuppbyggnad och Kuba är utestängd från krediter, lån och bistånd på grund av blockaden. Varje bidrag är värdefullt. Stort tack!

Insamlingskontot Mediciner för Kuba, märk inbetalningen med "orkan"

pg 23 57 15-0

Swish 123 182 37 72

Orkanen lämnar ett förstört landskap efter sig. Fotot från Mayari, Santiagoprovinsen

